

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22848/2023
21.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Краљ, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Горан Родић, адвокат из ..., ради редукације поклона због повреде нужног дела, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 985/23 од 21.04.2023. године, у седници одржаној дана 21.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 985/23 од 21.04.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 985/23 од 21.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 985/23 од 21.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 9743/22 од 26.12.2022. године, којом је одбијен примарни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да му је уговором о поклону овереним пред Општинским судом у Новом Саду, Одељење суда у Жабљу Ов број .../... од 24.09.2004. године, којим је оставиља ВВ, бив. из ..., са својим супругом сада пок. ГГ, као поклонодавцем, располагала непокретном имовином ближе означеном у ставу првом изреке првостепене пресуде, у корист туженог, као поклонопримцем, повређено право на нужни део, те да му тужени на име противвредности нужног дела исплати износ од 612.500,00 динара, одбијен евентуални тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је му је наведеним уговором о поклону повређено право на нужни део, те да се изврши редукација поклона и утврди право својине тужиоца на основу права на нужни део, као стварног права, са уделом од 1/8 на предметним непокретностима са правом укњижбе у јавном регистру непокретности и тужилац обавезан да туженом на име трошкова парничног поступка исплате износ од 140.712,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавило ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011...10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Ценећи разлоге тужиоца за одлучивање о ревизији као посебној, Врховни суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени наведени услови из цитиране законске одредбе да се дозволи одлучивање о ревизији као посебној.

У овој правној ствари правноснажном пресудом одлучено је о примарном тужбеном захтеву тужиоца за исплату противвредности нужног дела и евентуалном тужбеном захтеву за редукацију поклона и утврђењу права својине на непокретностима по основу права на нужни део, тако што су исти одбијени са позивом на одредбе члана 39, 40, 42, 43, 44, 46, 48, 51. и 66. Закона о наслеђивању, у чињенично-правној ситуацији да упоређивањем вредности поклона које је оставиља учинила тужиоцу и расположивог наследног дела који му припада иза оставиље, произлази да је тужилац намирен у свом нужном наследном делу, те да нема основа за редукацијом поклона који је оставиља учинила туженом, јер у преосталој заоставштини има довољно средстава да тужилац добије одговарајућу вредност, која у збиру са већ учињеним поклоном, премашује вредност његовог нужног дела.

Имајући у виду разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, као и наводе изнете у ревизији којом се не конкретизује правно питање за разматрање применом института изузетне дозвољености ревизије, која је резервисана искључиво за питања из домена примене материјалног права, по оцени Врховног суда у конкретном случају нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о ревизији тужиоца применом члана 404. став 1. ЗПП. Утврђено чињенично стање не може се оспоравати у поступку по ревизији, ни када је редовна ревизија дозвољена (члан 407. став 2. ЗПП). То свакако не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије, чија је дозвољеност условљена испуњењем додатних законских услова који се односе искључиво на примену материјалног права. Пре свега, код повреде нужног дела потребно је да тужилац докаже да је вредност оставиочевих завештајних располагања и поклона учињених нужном наследнику или лицу уместо кога овај долази на наслеђе мања од вредности наследниковог нужног дела, што у конкретном тужилац није учинио. Осим тога, ревидент није приложио другачију правноснажну одлуку апелационог или ревизијског суда у истој или сличној чињенично-правној ситуацији, у односу на коју је побијаном пресудом одступљено од судске праксе у погледу предметног института. Због наведеног, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

На основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради повреде нужног дела поднета је 25.01.2019. године, а вредност предмета спора означена у тужби износи 612.500,00 динара.

Имајући у виду да се у овој правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме вредност побијаног дела предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић